

tages at have en større Levesandsynlighed end den gennemsnitlige, hvad man i Kunstsproget kalder: „udvalgte Liv“. Men der er ført aldeles afgjørende Erfaringsbeviser for, at det ikke gaaer an at anvende Dødelighedserfaringer, hentede fra udvalgte Liv, paa den Gruppe af Mennesker, som søge Livsforfikring, uden at udskyde dem, der ved nærmere Underøgelse vise sig ikke at have et fuldkommen godt Helbred. Dette skeer derfor ikke alene ved de herværende Anstalter, men, saavidt vides, ved alle bestaaende Livsforfikkingsanstalter, paa mange Steder vistnok endog med større Strengthed end hos os. Enhver, som vil tegne Livsforfikring, maa i den Anledning fremskaffe Dplysninger, som kunne give Anstalten Overbevisning om, at han ikke har en ringere Levesandsynlighed end den, der er sædvanlig for fuldkommen sunde Mennesker af hans Alder og Køn, og disse Dplysninger falde da i 2 Afdelinger, deels Dplysninger om, at han ikke for Diebliffet lider af nogen Sygdom, som kan ventes at ville afforte hans Liv, eller fører et uordentlig Levnet, der sædvanligviis vil have den samme Virkning, deels Dplysninger om, at der ikke hos ham findes noget særligt Sygdoms-anlæg, der maatte antages ilet at kunne udvilde sig til en livsfarlig Sygdom. Det Sidste bedømmes i Almindelighed ved Hjælp af de historiske Dplysninger, som den, der søger Forsikring, meddeler om sit foregaaende Liv, om de Sygdomme, han har været underkastet, om de Cure, som han har gennemgaaet, saavelsom om Sundhedstilstanden i hans nærmeste Familie, om hans Forældres Dødsarsag og den Alder, hvori de ere døde, m. m. Om den Fremgangsmaade, der i denne Henseende er fulgt ved de herværende Anstalter, og de Resultater, hvortil man er kommen, indeholdes udførlige Dplysninger i den Beretning, som iaar er udgivet af Anstaltens Læge, Professor, Dr. med. C. Hornemann, af hvilken det formeentlig fremgaaer med tilstrækkelig Klarhed, hvor vigtige de derhen hørende Underøgelser ere for en Livsforfikkingsanstalts Eksistens. Paa den anden Side kan det ikke negtes, at Meddelelsen af de forlangte udførlige Dplysninger kan indeholde noget af-

strækkende for mangen Mand eller Kvinde, som kunde ønske at forsikre sit Liv, og i fortrinlig Grad dem af disse, som høre til de ubemidlede Classer. Ikke alene maae de i Almindelighed udrede Betaling til den Læge, der skal meddele de Dplysninger, hvorpaa Anstaltens Læge støtter sin Dom, men det er for mange af dem vanskeligt at bevare alle de dem forelagte Spørgsmaal med fuld Sikkerhed, da de ikke have bevaret nogen aldeles sikker Erindring om deres egen eller deres Slægtinges foregaaende Sygdomme, og derfor frygte for at underskrive en Erklæring, som mod deres Villie kunde komme til at indeholde factiske Urigtigheder. Af disse Vanskeligheder er det let at finde Midlet imod den førstnævnte; thi man er ved de bestaaende Anstalter kommet til Erkjendelse af, at det vilde være rigtigt om Anstalterne selv udredede Betalingen for Lægeundersøgelsen, hvilket, som bekendt, ogsaa i Reglen gjøres af fremmede Anstalter. Ved Grundlæggelsen af de nuværende Anstalter har man havt Diet henvendt paa det i nogle Classer af den danske Befolkning ganske almindelige Forhold, at enhver Familie har sin Huuslæge; man har da meent, at det maatte høre med til Huuslægens Functioner at udstede disse Vidnesbyrd, og han har derfor ikke erholdt nogen særffikt Betaling. Men Lægerne erkjende ikke, at de hertil ere pligtige, og det er uden Tvivl kun paa Grund af det stadige Belvilliesforhold, i hvilket næsten samtlige Landets Læger have stillet sig til Anstalterne, at dette hidtil har kunnet gaae saaledes. Det maa nemlig erkjendes, at da det fornemmelig er i Anstaltens Interesse, at Lægens Underøgelse finder Sted, saa er det ogsaa det Naturlige, at Anstalten udreder Betalingen derfor, og kun, naar den ikke unddrager sig denne Forpligtelse, kan det ventes, at det for Anstalten saa vigtige gode Forhold til Lægerne i Tidens Løb vil kunne holde sig. Endmere vil Nødvendigheden heraf blive følelig, naar Anstalten mere end hidtil aabner sig for Deeltagere af de Classer, som ikke staae i fast Forhold til nogen Huuslæge; thi da maa en Læge betales for hver Attest, og denne Betaling bør udredes af den af Parterne, som det især maa være magtpaaliggende, at